

LBRIS

We know
books

Jung Ildikó Judit Marosvásárhelyen született. Középiskolai tanulmányait a Képzőművészeti majd az Unirea liceumban végezte. Bukarestben a Jogi Egyetem hallgatója, majd annak elvégzése után az Ügyvédi Kamara tagja. Ügyvédként dolgozott Bukarestben, Segesváron és Marosvásárhelyen.

A hetvenes évektől kezd írogatni, majd 1995-től a *Népujságban* közli alkotásait. Első önálló elbeszéléseket tartalmazó kötete 2017-ben jelent meg, *Gondolatok* címmel, majd a következő évben *Amiről nem beszélünk* című kötete. 2020-ban jelent meg a „Lebăda Neagră” kiadónál a *Sorsok és szerelmek* című kispróza-kötete. A fedőlapon, valamint a könyvekben megjelenő festmények a szerző munkái. Nemcsak ír, hanem fest is, a Marosmegyei Képzőművészek Egyesületének tagja, több egyéni és közös kiállításon vett részt.

Credit foto copertă: © Jung Ildikó Judit

© 2022 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JUNG, ILDIKO JUDIT

A felhők fölött mindig kék az ég / Jung Ildikó Judit. - Iași: Lebăda Neagră, 2022

ISBN 978-606-9623-44-2

821.511.141

JUNG ILDIKÓ JUDIT

A felhők fölött mindig kék az ég

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Tartalom

AJÁNLÓ (<i>Moldovan Irén</i>)	5
A felhők fölött mindig kék az ég	7
A csoda	31
Az első szerelem	71
A régi kis faház	95
Menekülés	131
Ikrek	191

AJÁNLO

Jung Ildikó legújabb kötetéhez nem kell sem szótár, sem magyarázat, csak egy kényelmes fotel a szoba sarkában, ahova besüt a nappali fény és bekacsint a száguldó felhő egy darabja.

A szerző ismét elbeszélésekkel jelentkezik, melyekben a cselekmény magával ragad, a szereplők szenvedéseivel, érzéseivel, döntéseivel mi magunk is száguldunk az egyetlen éjszaka varázsától a felhők mögötti fény kereséséig. Mert bármily nehézségek, akadályok, megpróbáltatások előtt állnak is hősei, az emberi magatartás szép példáját mutatják fel mindig, jelesre vizsgáznak emberségből, szeretetből, megértésből. Olyan témákat boncolgat, mint a kényszerházasság, a kivándorlás, a továbbtanulás, a testvéri kapocs, a szerelem, a család jelentősége, az egyház szerepe. A szerző nagy mestere a cselekmény bonyolításának, a hirtelen, nemvárt fordulatoknak. Egyszerűen nem lehet letenni a könyvet, olvasni kell. Ismert erdélyi városokba visz el bennünket, szinte mi magunk is szereplőivé válunk történeteinek, érezzük, látjuk, átéljük, hiszen akár a mi sorsunk is lehetne. De bárhova viszi hőseit, bármilyen nehézségek

elé állítja, a végső kicsengése mindig reménykeltő. Van egy otthon, amely hazavár, van egy remény, melybe kapaszkodni lehet, van egy álom, amiért érdemes a küzdés.

Néhány elbeszélés, néhány emberi sors, néhány csoda, kép, emlékfoszlány, mely egységes egészszé áll össze a szerző könyvében s olyan, mint valami csodálatos dal, mely átölel, magával ragad, megérint, s nem akarjuk, hogy véget érjen.

Moldovan Irén

A felhők fölött mindig kék az ég

— Gondolom Zsuzsi, hogy felkészültél arra, hogy ma éjjel nem fogunk sokat aludni, hiszen több mint tizenöt éve nem beszélgettünk, és ha már itt az alkalom elmesélhetjük egymásnak, hogy mi történt velünk azóta, hogy leérettségiztünk. Felbontunk egy üveg finom vörösbort, arra az esetre, ha kiszáradna a torkunk. Mondta Nóra, amikor megjelent a szállodai szobánk teraszán a borral, meg két pohárral a kezében. A szobában égő villany fénye hátulról megvilágította, és csodálattal állapítottam meg, hogy most is nagyon különleges teremtés az én gyerekkori barátnőm. Ahogy a fény átsugárzott vörös haján, olyan volt, mintha aranszálak keretezték volna az arcát, és vékony, karcú alakja – a fehér ruhában – úgy nézett ki az ajtó keretében, mint egy Tiziano festette reneszánsz angyal, csak kissé vékonyabb.

— Jó, de ez alatt a csodálatos ég alatt, ahol a világ felett csillagok milliárdjai örködnek, nem szabad sokat aludni. Nézz az égre, kövesd a tengerrel való találkozását, és tudd, hogy különleges ez az este, és hálásak

lehetünk a sorsnak, hogy ennyi év után összehozott minket. Amikor feliratkoztam erre a Földközi tenger partján levő nyaralásra, egy pillanatig sem gondoltam, hogy veled találkozom, veled, akivel egész kamaszkorunkat együtt töltöttük. Bevallom, indulás előtt kicsit félttem a rám váró magánytól, erre a röptéren meglátalak téged. Alig várom, hogy mondjál valamit magadról. Hova tüntél el az érettségi után, hol élsz és miért jöttél ide egyedül?

Ha megisszuk a bort, majd alszunk egy keveset, mert vár bennünket Kemer város homokos partja, ahol együtt a társasággal mi is fürdünk, ha nem lesznek nagyok a hullámok, mert azoktól félek. Igérem, hogy nem fogok nyugágyra kiefeküdni, mert érezni szeretném a forró homokot a lepedőm alatt.

Koccintottunk, fényfelé emeltem a poharat, melyben a vörös bor olyan volt mint a bársony, és ahogy ízlelgettem, nyeltem, éreztem a torkomban a kissé kesernyés, gyümölcsillatú folyadékot, mintha simogatott volna.

Nóra lehuny szemekkel kortyolgatta a bort, és amint hosszú szempillái eltakarták zöldes, barnás, ragyogó szemét, valami erőssen nagy szomorúságot véltem felfedezni az arcán. Kíváncsi voltam, de nem szólaltam meg, vártam, hogy gondolkozzon, és mondjon el annyit az életéből, amennyit érdemesnek tart, és meg akar velem osztani. Beszélni kezdett, de nem nyitotta ki a szemét, olyannak tünt, mintha álmában mesélné el régi emlékeit.

— Nem emlékszem rá, hogy kivel voltál az érettségi banketten a vendéglőben, én nem is akartam részt venni rajta, de a szüleim rábeszéltek Szabit, az öcsémet, hogy kísérjen el, és ő kapott az alkalmon, nagyon akart menni, és könyörgött nekem, hogy ne vegyem el tőle azt a lehetőséget. Csak tizenhat volt, és még nem volt soha ilyen helyeken, ahol megismerhet lányokat, táncolhat, és ihat is valamit. Otthon gyakoroltuk a táncot, megtanítottam tangózni és keringőzni, mert a gyors táncokat, ahol csak mozog az ember, azt már tudta.

Én akkor nem jártam senkivel. Mivel magasabb voltam mint a többi lány az osztályból, nem hordtam soha magassarkú cipőt. Arra az alkalomra vett anyám egy fehér szandált, kb. 5 cm-es sarokkal, és én úgy éreztem, hogy csetlek-botlok benne. A fodrász a hajamat kiegyenesítette, mert állítólag az volt a divat, de én elvittem otthonról a hajgumit, és ahogy odaértünk a vendéglőbe, a wc-ben összefogtam a hajam, és visszacsináltam a lófarok frizurámat. Ti mind szépek voltatok, mindegyik bögyös volt, én meg úgy éreztem, hogy lóg rajtam a ruha, mint deszkán a rongy. Szabi felkért táncolni, mert azért jöhetett velem, hogy én ne áruljam a petrezselymet.

Tánc közben, unalmamban bámultam körbe-karikaiba, amikor megjelent az ajtóban Mara, ragyogó ruhába csavarva, fiúfrizurával, és az oldalán egy magas sráccal. Úgy vonult be, hogy mindenki láthassa milyen

kisérője van. Kicsit nézelődtek, majd elkezdtek táncolni. Szabi nagyon nekilendült a forgásnak a hagyományos, bálkezdő keringőnél, összeütköztünk Maráékkal, megálltunk egy percre és, akkor a srác bedobta hangosan, hogy ' párcsere ' majd hirtelen átölelt, kezdett táncolni velem. Ahogy vége lett a keringőnek, bemutatkozott. Megtudtam, hogy Ferencz Zoltánnak hívják, magas, atléta alkattal, ragyogó kék szemekkel, és úgy tartott, hogy önkéntelenül is követtem minden mozdulatát. Amikor a következő tánc szünetében sem engedett el, kértem, hogy kísérjen oda Szabihoz, nem akarom, hogy Mara megharagúdjon. Nevetve mondta, hogy Mara az unokatestvére, és elkísérte őt, mert éppen a városban időzik néhány napot, kézilabda edzőtáborban van. Még ott maradt egy rövid ideig, és csak velem táncolt. Korábban ment el, mert reggel edzése volt, és amikor elköszönt, csak annyit mondott, hogy örvendek, hogy összehozott a sors, majd találkozunk.

— És én vártam. Vártam a találkozást, de nem jött létre. Nem kerestem. Megtudtam, hogy Tordán él a családjá, Kolozsváron jár egyetemre, és az ottani egyetemi válogatottban kézilabdázik.

Ősszel elkerültem én is Kolozsvárra, az angol-francia szakra. Egy idő után kezdtem érdeklődni a kézilabda csapatok után, és elmentem néhány meccsre is. Egy alkalommal játszott a csapata, és ahogy szaladt, és mozgott, visszagondoltam a tánkra, amikor magához ölelt,

és reméltem, hogy majd összefutunk. A kijárat előtt húztam az időt, mindenkit előre engedtem, majd elköszöntem a két csoporttársamtól és áldogáltam egy darabig a kapu előtt remélvén hogy a kijáratnál találkozunk. Elment mellettem, nem ismert fel, kiment előttem a kapun, várta egy lány, akivel megpuszították egymást és elindultak kézenfogva. Olyan rosszul esett, hogy engem észre sem vett, majdnem elsírtam magam. Még láttam néhányszor az utcán, de mindig valakivel volt, nem figyelt a szembejövőkre.

Másodéven összetalálkoztunk a mi egyetemünk által szervezett gólyabálon, megismert és azonnal felkért táncolni, de én akkor nem egyedül voltam. Elmondtam neki, hogy hol található meg, és én mindennap vártam. Végül meg is kerestem, de csak egy hónap múlva. Madarat lehetett volna fogatni velem a boldogságtól. Kezdtünk találkozgatni, de mondta, hogy van egy barátnője, akivel már harmadik éve együtt vannak. A terveiről nem beszélt, pedig tudtam, hogy mindketten utolsó évesek. Ritkán találkoztunk, legtöbbször véletlenül, vagy néha megkeresett a bentlakásban.

Valahogy nem haladt a barátságunk. Egyszer megbeszéltünk egy találkozót, de nem jött el. Igaz előtte megüzente, hogy közbejött valami. Rosszul esett, nem hívtam vissza, és aznap nem fogadtam a hívását, remélve, hogy majd még próbálkozik. De nem történt meg. Nagyon tetszett, de tudtam, hogy van valaki az

jelentett a velem való találkozás. Szerintem észrevette, hogy milyen hatással van rám, és tetszett a büszkeségének. Lassan kialakult köztünk egy furcsa barátság. Együtt jártunk társaságba, előadásokra, de soha nem keresett velem intim kapcsolatot, és időközben hozzám mindig eljutott, hogy kikkel töltött egy-egy éjszakát, és hova járogatott időnként. Én meg úgy éreztem, hogy visszataszító vagyok, nem tudok egy férfit magamhoz kötni, engem nem kíván, csak más lányokat.

— Nem beszéltél vele soha az érzéseidről?

— Nem éreztem elég közel magamhoz, úgy gondoltam, hogy nevetséges lennék, ha a kapcsolatunkról akarnék vele beszélni. Sokáig nem tudtam vele őszinte lenni, talán soha nem is tárulkoztam ki előtte. Miután befejeztem az egyetemem és ott maradtam Kolozsváron, csak azután tört meg a jég. Dolgoztam mint kezdő újságíró, azzal a reménnyel, hogy majd írni fogok. Rengeteg téma volt a fejemben, többszáz oldalt tudtam volna teleírni, de soha nem fogtam neki, csak írogattam apró-cseprő cikkeket, melyeket rábíztak, meg szerkeztettem a hírdetéseket. Nem tértem haza, ragaszkodtam a városhoz, rengeteg volt a kulturális esemény, hiszen Kolozsvár Erdély kulturális fővárosa. Az újság állandóan kapta a meghívókat, és én mindig készen voltam bárhova elmenni, válogatás nélkül, és apró tudósításokat írni.

— Közben nem jártál senkivel? Vártál rá, anélkül hogy indítványoznál?

életében, és engem visszatartott a büszkeségem. Nem akartam a pótbarátnő szerepét eljátszani. Harmadéven megint megkeresett és mondta, hogy a barátnője nincs már a városban, de ő ott maradt, mert felvették a városi válogatottba, és letelepedett Kolozsváron. Nagy tervei voltak, sokat edzett, fegyelmezetten élt. Barátságunk nagyon lassan mélyült el, mert ritkán találkoztunk. Ő sokat edzett, utazott, én tanultam, kezdtem órákat adni, mert kellett a pénz. Elemista gyerekeket tanítottam angolra, franciára, sőt volt két diákom a konzulátusról, akiket románra tanítottam, mert abban az évben kerültek az országba.

— Szerelmes voltál? Nem tudtad sietetni a dolgokat?

— Nem tudom, hogy szerelmes voltam, vagy csak bebeszéltem magamnak, hogy nekem ő kell, és mintha tudaton kívül is, állandóan arra készültem, hogy majd együtt leszek vele. Hittem benne, és vártam. Tizennyolc éves voltam, amikor megismertem, és nekem úgy tűnt, hogy ő a tökéletes férfi ideál. Elhatároztam, hogy meg fogom hódítani valamikor. Nem volt sürgős, de nagyon akartam. Azt hiszem, ez nálam egy betegség, egy mánia formájában volt jelen. Nem kerestem, de lestem az utcán, remélve, hogy összefutok vele. Amikor találkoztunk, félnék lettem, ha közeledett hozzám, megijedtem, pedig vágytam az érintésére. Amikor először megcsókolt, egész úton hazáig, simogattam az ajkaim, és nem tudtam másra gondolni. Nem hiszem, hogy neki sokat

— Mindig járram valakivel, néha találkoztam, próbálkoztam egy – egy sráccal, abban a reményben, hogy felfedezek valamit valakiben, de nem sikerült. Egy-két találkozás volt csak időnként, azok nem számítottak, addig amíg nem jelent meg az életemben egy férfi, aki addig ismeretlen volt nekem és a társaságnak, akikkel összejártam. Egy nálam tíz évvel idősebb, jóképű, módos, vállalkozó, akinek komoly szerepe volt a helyi televíziónál is. Nekem is tetszett, párszor voltunk együtt nyilvános helyen. Na, az ő árnyékát nem bírta Zoli elviselni, és attól fogva mindennapos lett az életemben. Kezdett keresni naponta telefonon. Hívott, ha nem feleltem jött, megsértődött ha visszautasítottam, de másnap már megint ott volt. Nem tudtam mitévő legyek, mert ő volt az a valaki, akire mindig vágytam, de kezdtem elfáradni az évekig tartó várakozásban, míg a másik udvarolt, kedves volt és figyelmes. Azt hiszem Zolinak én voltam a nem sokat jelentő, de biztos pont az életében, és most veszélyt érzett, hogy elveszít.

— Gondolom, hogy jól érezted magad. Én soha nem voltam úgy, hogy két férfi szeressen, vagy legalább keressen ugyanabban a periódusban.

— Igaz, hogy kivírtam, mert mindennap tudtam, hogy keresni fog valaki, hogy jól kell kinéznem, hogy valahova mennem kell, ahova fel kell öltözni, és ügyeltem magamra. De nem tudtam választani, míg Zoli

nem kezdett féltékeny lenni, mindenhova kísérni, amit nem tudtam visszautasítani, és akkor kezdtem úgy érezni, hogy szeret, és már magabiztosabb lettem. Nem jöttem zavarba, ha hozzám ért, és elfogadtam őt a páromnak. Éveken keresztül én voltam aki vártam, kívántam, szerettem őt, ő pedig inkább barátnak tekintett. Úgy tűnt, hogy megfordult a kocka. Ha visszagondolok, az volt a nyugodt időszak, ha nem is voltam igazán boldog, de csendben, békében reménykedtem. Attól a perctől, amikor rájött, hogy szeret engem, vége lett a nyugalomnak. Sokszor megzavarta a féltékenység. Egyik percben simogatott, csókolott, majd ha valaki rámnézett, vagy valakivel látott beszélgetni, kezdett vallatni, néha sértegetni. Eleinte büszke voltam rá, hogy félt, de nem gondoltam arra, hogy ez állandósulni fog. Lassan elzárkoztam barátaimtól, csak vele mentem szórakozni, ha az újságtól küldtek valahova, mindig hívtam őt is. Megkaptam amire vágytam. Zoli az enyém volt. A nők irigyeltek érte, mert szép arcú, csinos, sportoló srác. Én meg néha szerettem volna, ha kevesebbet foglalkozik velem. Voltak szép, kellemes napok, és rossz napok, veszekedésekkel.

— Hű de sokat beszéltem, elfáradtam, álmos vagyok. Gyere feküdjünk le, holnap te következel.

Sokáig nem jött álom a szememre. Arra gondoltam, hogy Nóra egyedül jött kirándulni, nincs jeggyűrű az újján. Vajon mi lett a sorsa annak az évekig tartó